

Írta:
Kyle S. McKay
elder
a Hetvenektől

Oroszlánok az erdőben

Hat éves koromban a családnk a hegyekbe ment kirándulni. Visszafelé a bátyám, Barrie és én előrefutottunk. Izgatottak voltunk!

Imádtuk nézni a köveket, a virágokat, a madarakat és az apró teremtményeket. Hamarosan azonban rájöttünk, hogy egyedül vagyunk, és nem láttuk az ösvényt sem.

Nem találtuk a visszautat. Mindenhol fák vettek körül minket. Elképzeltem, ahogy mindegyik mögött egy-egy oroszlán rejtőzik! Barrie azt mondta, hogy kiáltunk segítségért. Hosszú ideig kiabáltunk, de senki nem hallott minket.

Végül Barrie hozzám fordult, és azt mondta: „Szerintem imádkoznunk kellene.”

Nagyszerű ötletnek tartottam. Miközben imádkozott, én fél szemmel azt figyeltem, nem jönnek-e az oroszlánok. Miután imádkoztunk, megnyugodtunk.

Ám abban a pillanatban neszt hallottunk a fák közül. Biztos voltam benne, hogy egy oroszlán az! De mielőtt túlságosan megijedtem volna, megláttam, ki van ott. Apa volt az! Hálásak voltunk, amiért az imánk válasza talált.

Ahogy visszasétáltunk az ösvényre, beszámoltunk Apának az imánkról. Megállt, és azt mondta: „Ismét imádkoznunk kell, hogy megköszönjük Mennyei Atyának a segítségét.”

Boldog szívvel lehajtottuk a fejünket, és megköszöntem Neki, hogy megválaszolta az imánkat. Ezúttal ügyeltem arra, hogy mindkét szemem csukva legyen! ●

Linda Davies interjúja alapján.

